

Авторът на „Последният патриот“

БРАД ТОР

ЧЕРНИЯТ СПИСЪК

*Ако името ти е в списъка...
ще те елиминират*

Black List
Copyright © 2012 by Brad Thor
All rights reserved.

© Емилия Карастойчева, превод
© Художествено оформление на корицата – Димитър
Стоянов – Димò
© Издателство ЕРА, София, 2013

ISBN 978-954-389-236-5

Брад Тор

Черният списък

ЕРА

*На Барет Мур – дързък
мечтател, изключителен патриот и приятел*

Бележка на автора

Технологиите, описани в книгата, се основават на системи, въведени наскоро в практиката или в последна фаза на разработка от правителството на САЩ и партньорите му.

Предговор

На 17 август 1975 година сенатор Франк Чърч дискутира в предаването на Ен Би Си „Среща с пресата“ резултатите от пространното си проучване, посветено на американското разузнаване. Сенатор Чърч разкри смайващи сведения и завърши с предупреждение към гражданите на Съединените щати: „Ежеминутно съществува опасност разузнавателните средства на Америка да се обърнат срещу американския народ и тогава гражданите ще бъдат лишени от лично пространство. Системите за наблюдение са могъщи и всеобхватни – от телефонните разговори до телеграмите и всичко останало. Няма къде да се скрием. Ако правителството стане тиранично, ако диктатор завземе властта в тази държава, технологичните възможности, които разузнавателната общност е предоставила на правителството, ще му осигурят тотален контрол. Начин за противодействие няма, защото дори най-добре обмислената тактика за съпротива срещу режима, независимо колко тайно е разработена, би попаднала в полезрението на правителството. Не искам да стана свидетел как държавата ни пресича границата. Знам колко са могъщи средствата, обуславящи възможността за абсолютна власт в САЩ, и ние трябва да се погрижим Националната агенция за сигурност и всички агенции, притежаващи въпросните технологии, да действат в рамките на закона и под строг надзор, за да не пропаднем в бездната, от която връщане назад няма.“

Пролог

Пентагонът в наши дни

Много бяха местата, в които Каролайн Ромеро си представяше, че я убиват – тъмна уличка, паркинг, дори природен резерват – но сценариите ѝ не предвиждаха търговски център посред бял ден. Особено търговски център на няколко крачки от Пентагона. Но знае ли човек.

Екипът, който я следеше, явно се състоеше от трима мъже. Познаваше единия – висок мъж с почти прозрачна бяла кожа и гъста бяла коса. Тримата се редуваха да я дебнат по петите. Намеренията им бяха очевидни. Скоростта, с която бяха разбрали какво е замислила и я бяха открили, беше невероятна. Тя си разбираше от работата, но те бяха по-добри.

Не че не внимаваше и не прикриваше следите си. Напротив. Организацията обаче беше прекалено могъща и прекалено въздесъща. И я беше взела на прицел.

Трябваше да работи бързо. Решаха ли да действат, никой и нищо нямаше да е в състояние да ги спре. Първо щяха да я разпитат и после да я убият. Не биваше да се оставя да я заловят – и нея, и това, което носеше.

Търговският център беше голям, с множество скъпи магазини и камери за наблюдение. Те сигурно се бяха свързали към видеосистемата и я наблюдаваха. Знаеше го, защото го беше правила безброй пъти. Това, че познаваше методите им, беше единственото ѝ предимство.

Тя тръгна спокойно, целеустремено, но не припряно. Усетеха ли страх у нея, щяха да разберат, че ги е разкрила. Веднага щяха да затегнат обръча и да я заловят. Не биваше да им го позволява. Оставаше ѝ да изпълни една последна задача.

Около нея хората влизаха и излизаха от магазините в блажено неведение какво се случва в света им. Прииска ѝ се да ги пораздруса хубавичко – това беше техният свят все пак. Прииска ѝ се да им отвори очите. Знаеше обаче, че щяха да я изгледат, сякаш е полудяла. Всъщност доскоро и тя би се съгласила с тях. Откритието ѝ обаче надхвърляше всяка лудост. Беше абсурдно, страшно и невероятно.

Работата ѝ беше лесна; преследваше ясна цел – да скърпва разплетените бримки, срязвайки хлабавите нишки. Ала тя бе извършила смъртен грях. Вместо да реже нишките, беше започнала да издърпва една и сега щеше да си плати.

В първия магазин, където влезе, плати в брой и купи много дреболии, за да скрие какво прави. Обясни любезно на продавачката, че касова бележка не ѝ трябва.

Върна се в мола и се сля с човешкия поток, старейки се да овладее обзелата я тревога. Пое си дълбоко дъх през носа и прогони страха възможно най-дълбоко в съзнанието си. „Една последна крачка“ – напомни си.

Преди последната крачка обаче трябваше да прикрие още малко следите си. Плати отново в брой в още два магазина и излезе с два плика, пълни с ненужни неща, надявайки се да подведе преследвачите. Планираше да обвие въображаемата сцена с толкова гъст дим, че никой да не разбере какво е подпалило искрата, докато не стане твърде късно.

Последният магазин беше най-важен. Беше и най-рискованият ход. Всичко зависеше от него и ако нещата не минеха гладко, цялата ѝ операция и всичко, което бе рискувала, щеше да отиде на вятъра.

Каролайн влезе в магазина за дамско бельо и се озърна за камери. Имаше три: две, насочени към вътрешността на магазина, и трета – към касите.

Тя тръгна безгрижно между щандовете, оглеждайки изложените модели. Докато се движеше, погледна

дали някой от мъжете я е последвал. Съмняваше се. Мъжете купуваха подаръци за съпругите и за приятелките си, но никога не се застояваха в такива магазини. Всеки мъж, който обикаля из магазин за дамско бельо, ще привлече вниманието.

Преследвачите ѝ явно го разбираха, защото останаха отвън, точно както се надяваше. Време беше за последната стъпка.

Каролайн избра няколко фланелки и помоли да ги пробва. Продавачката я поведе към кабинките и тя с облекчение установи, че на тавана няма камери.

Жената отключи една кабинка и Каролайн влезе. Затвори вратата и остави пликите на пода. Извади няколко неща и се залови за работа. Времето беше от първостепенна важност. Организацията, която я преследваше, не обичаше хората да изчезват извън полезрението ѝ.

Каролайн откряна вратата и подаде една фланелка на продавачката, молейки я да ѝ донесе по-голям размер. Когато жената се отдалечи, тя затвори отново вратата и записа съобщението с възможно най-тих глас.

Сега дойде ред на трудната част – да го изпрати. Беше решила да използва възможно най-обикновени средства – единственият начин да не го прихванат. Надяваше се да успее.

Излезе от пробната и тръгна уверено към касите, старайки се да си придаде невъзмутимо изражение. С неимоверно усилие на волята съумя да поговори усмихнато с бърбривата продавачка. С угълчето на окото си забеляза как беловласият мъж влезе в магазина.

Каролин плати за покупките, пое поредния плик, изправи рамене и излезе от бутика. Беше успяла.

Когато се озова навън, сърцето ѝ заби трескаво. Нямаше други задачи, нямаше къде да отиде. Знаеше как ще свърши всичко. Проправяйки си път през тълпата, през най-натоварения изход на търговския

център, тя забеляза редицата стъклени врати и ускори крачка.

Желанието да побегне беше неудържимо. Вече не успяваше да го сдържи. Преследвачите сякаш прочетоха мислите ѝ, защото нападнаха.

Но бяха закъснели.

1.

Провинциална Вирджиния Петък, четирийсет и осем часа по-късно

Кърт Шрьодер погледна айфона си, докато гумите на нисана му стържеха по покрития с чакъл паркинг на имението. Нямахше сигнал. Също като навигационната му система. Нямахше смисъл да включва сателитното радио; и то нямаше да улови сигнал. Затъмнението започваше на около три километра и половина преди портите. Точно както се полага.

Никой от местните не беше свързал липсата на сигнал с факта, че той изчезва, когато собствениците на имението са в сградата.

Някои го отдаваха на атмосферните условия. Малцина привърженици на конспиративната теория виняха правителството, размивайки съседите си. Де да знаеха тези наивници колко близо до истината са!

Компанията „Адаптив Текнолъджи Сълюшънс“ беше разработила технологията за блокиране на сигнала за американските военни в Афганистан и Ирак. АТС беше една от най-преуспелите и най-неизвестните американски технологични компании.

На практика част от Националната агенция за сигурност, АТС изпълняваше много деликатни задачи и за кабинета на директора на Националното разузнаване, за ЦРУ, за Министерството на отбраната, за Държавния департамент, за ФБР, за Департамента по вътрешна сигурност, за финансовото и правосъдното министерство и за множество други агенции, сред които малко известния Кибер отряд на САЩ, отговарящ за американските операции в кибернетичното пространство.

Чрез софтуер, хардуер, персонал или обучение АТС беше замесена във всеки ход на американското правителство, свързан с интернет.

Компанията беше толкова неотлъчно вплетена в американската политическа, военна и разузнавателна ДНК, че беше трудно да се прецени докъде се простира Чичо Сам и откъде започва АТС. За организацията се знаеше много малко – точно както искаха. Ако някой публикуваше списъка с управителните му директори, той щеше да прилича на издание на „Кой кой е по върховете във Вашингтон“. Освен двама бивши разузнавателни шефове бордът включваше бивш вицепрезидент, трима пенсионирани федерални съдии, бивш държавен прокурор, бивш държавен секретар, бивш председател на Федералния резерв, двама бивши министри на финансите, трима бивши сенатори и бивш министър на отбраната.

Някои смятаха АТС за параван на Националната агенция за сигурност, други виждаха пръста на ЦРУ в създаването на компанията. Запознатите със съществуването ѝ познаваха само онзи неин аспект, с който си имаха вземаха-даване, и то оскъдно. Строго секретната компания десетилетия наред беше успявала да скрие истинския си обхват и обseg. Над повърхността се виждаше само върхът на айсберга.

Организацията много внимателно преценяваше и кого да допусне в своята светая светих. Подборът на кадри в АТС беше изключително прецизен. Членовете на организацията споделяха много специфичен светоглед, както и дълбоко убеждение, че не само са способни да определят хода на вътрешните и международните събития, но и техен дълг е да го правят. Целите им не бяха подходящи за оповестяване по вестниците и в интернет. Те се гордееха със своята анонимност.

Убежището на корпорацията със свръхмодерните му антиразузнавателни и антиподслушвателни устройства беше разположено върху двеста зелени акра вирджинска земя. Състоеше се от няколко сгради, в центъра на които се издигаше просторно, неокласическо тухлено имение с масивни бели колони пред входа.

Имението се наричаше „Уолуърт“ в памет на руините на малка ферма в южния му край от времето, предшествашо Революцията. Собственикът му беше скрит зад непрогледна стена от поземлени фондове и офшорни корпорации. Имението не присъстваше нито в общинските архиви, нито на сателитните карти. В общи линии то изобщо не съществуваше – точно както искаха могъщите сили зад АТС.

Кърт Шрьодер беше посещавал „Уолуърт“ няколко пъти, за да ръководи инсталирането на компютърните системи за сигурност. Но никога не беше идвал тук по време на заседание на борда на директорите. Беше виждал всичките му членове заедно само веднъж, когато шефът му го покани да го придружи на зимна среща на управителния съвет в имение на АТС на Кайманите.

Понеже разполагаше с огромни богатства, върхушката на компанията подбираще само първокласното. С дългите редици беembeта, аудита, мерцедеси и реинджроувъри паркингът на имението във Вирджиния приличаше на изложение на луксозни европейски автомобили. В единия край бяха паркирани бронирани черни шевролети на охраната.

Шрьодер откри свободно място и паркира. Погледна в огледалото и попи потта, избила на челото му. Пристегна възела на вратовръзката си и пое дълбоко дъх. Шефът му, човекът, който ръководеше АТС, приличаше много на покойната му майка. И двамата бяха изключително избухливи.

Шрьодер излезе от неугледния си, но практичен нисан и долови миризма на дим, кълбящ се над един от комините на имението. Мартин Винън, шефът на фирмената охрана, го пресрещна пред вратата. Като всички други от отдела по охрана, носеше тъмен костюм, а от ухото му стърчеше слушалка в стил таен агент. Беше висок мъж с невъзможно бяла кожа и добре сресана бяла коса. Зад гърба му шефът – който беше измислил обидни прозвища на всички – го наричаше

„Барута“. Когато пуснеше прякора, повечето му служители се подсмиваха неловко или се правеха на глухи.

Шрьодер не знаеше откъде е дошъл Винън и как си е осигурил поста в организацията. Някои казваха, че е бивш военен, други – че е работил в разузнаването. Всички обаче бяха единомдушни, че Винън е отблъскващ грубиян. Веднъж Шрьодер се опита да открие биографията му, но мъжът се оказа черна дупка. Всичко за него беше изтрито. Черният хумор, породен от леденото му държание, го описваше като средоточие на необичайни способности – вместо да вижда мъртъвци, Винън ги създаваше.

Той беше единственият американец в охранителния екип; другите бяха израелци, избрани лично от шефа на охраната.

Винън кимна отсечено на Шрьодер и му махна да се приближи до двама от хората му, единият от които стискаше метален детектор. За него беше истинско унижение да го проверяват с детектор. Някой явно беше изпуснал юздите на кандидат-тайните агенти.

За да не разбунва духовете, Шрьодер се подчини. Преди охранителният екип обаче да го претърси докрай, шефът му се появи на прага.

– Къде беше? – попита го той.

Глулав въпрос. Знаеше къде е бил и Шрьодер не си направи труда да отговори.

– Дано да не ми носиш лоши новини.

Шрьодер понечи да отговори, но шефът му го спря:

– Не тук. – Махна му да го последва и го поведе по широк коридор към просторен кабинет.

Стотици глави на екзотични животни красяха стените. Огънят в камината прогонваше студа. Шрьодер зачака да го поканят да седне.

– Е? – попита го шефът, отиде до барчето и си наля чаша.

Шрьодер пое дълбоко дъх и изплю камъчето:

– Съжалявам. Все още нищо.

– Какво означава все още нищо?

– Не сме открили нищо.

– Кои „ние“, по дяволите? Не бях ли достатъчно ясен? Възложих задачата на теб и нямаш право на провал.

Крейг Мидълтън беше прехвърлил шейсетте. Имаше атлетично тяло и къдрава прошарена коса, която приличаше на олисяла изтривалка. Въпреки постоянния тен и лазерно избелените зъби най-отличителната черта в иначе незабележителния му външен вид бяха дълбоките очи със сини кръгове. Макар да се мислеше за такъв, Крейг Мидълтън не беше привлекателен мъж.

Шрьодер погледна пурпурната копринена вратовръзка и кърпичката в тон, която стърчеше от джоба на суетния му шеф, прикри неприязънта си и подбра внимателно думите:

– Въпрос на време е. Не бой се.

Мидълтън отпи дълга глътка скоч, без да откъсва очи от подчинения си.

– Харесваш ли си работата, Кърт?

– Моля?

– Харесваш ли си работата?

– Разбира се...

По-възрастният мъж поклати глава.

– Можех да взема всекиго под крилото си, но избрах теб.

– И аз съм благодарен за...

– Не мисля, Кърт. Мисля, че също като останалите от твоето разглезено поколение смяташ, че всичко ти се полага по право. Не мисля, че знаеш какво значи да работиш упорито. И още по-зле – не мисля, че знаеш какво означава лоялност. Имаш ли представа колко съм заложил, за да те доведе тук и да те издигна в йерархията?

Шрьодер имаше много добра представа. Ако не беше Крейг Мидълтън, сега щеше да е най-малкото в някой федерален затвор.

– Знаеш, че лоялността ми не подлежи на съмнение.

Възрастният мъж отпи още една глътка и си погледна часовника.

– Нима? Нали не си забравил, че аз ще се изправа след десет минути пред борда на директорите и ще изглежда, сякаш съм изпуснал юздите на организацията си. Защо ли? Защото ти не си вършиш работата!

– Търсим игла в копа сено.

– Проклетата копа сено е наша – процеди Мидълтън. – До последната проклета сламка! Ние притежаваме всяко камъче. Всяка канавка, всяко проклето дръвче. Никой не може да си промени мнението, без да разберем. Затова не ми казвай, че още не си готов. Всичко необходимо е на твое разположение. Опичай си ума и действай. Разбираш ли?

Шрьодер кимна.

– Не ми кимай, по дяволите! Отговори ми!

– Да, сър – заекна Шрьодер. – Разбирам.

Шефът му вдигна ръка и посочи вратата. Конското беше приключило.

Шрьодер излезе от къщата и се качи в колата си, а Мидълтън пристъпи до бюрото и вдигна слушалката на кодирания си телефон. Пъхна фалшива криптирана карта на Националната агенция за сигурност в жлеба и набра номер.

След две извънявания му отговориха:

– Каква е присъдата?

– Мисля, че лъже – каза Мидълтън.

– Какво да направя?

– Проследи го.

– И ако лъже?

– Добави го в списъка.

2.

Париж

Понеделник сутрин

– Пистолет! – извика Скот Харват и се хвърли на пода в апартамента.

Порой от куршуми обсипа рамката на вратата, от която се разлетяха трески. Харват събори Райли Търнър на земята, преобърна се по корем и затвори вратата с ритник.

– Бягай! Бягай! – изкрещя той и се изправи, но Райли не помръдна.

Харват погледна надолу и видя кръв и сивкави парченца плът около дупката, която куршумът беше пробил в главата ѝ. Не беше нужно да проверява пулса ѝ. Беше мъртва. За миг времето спря.

Но след още един миг инстинктът му за оцеляване се задейства, последван от наученото. Шокът, че Райли е убита, беше отпратен в най-отдалеченото кътче на съзнанието му и той се съсредоточи върху тук и сега. Прокара длан по тялото ѝ. Търсеше оръжие, но не откри.

Остави мъртвата си партньорка в коридора, скочи и хукна към дневната. Сега целта беше да остане жив.

Всички сигурни къщи на „Карлтън Груп“ си приличаха. Харват изтича до двете канапета, вдигна възглавниците от първото, но видя разтегаемия матрак отдолу и се отказа. Екипировката за извънредни случаи беше в другото канапе.

Комплектите понякога бяха приспособени за специални задачи, но обикновено съдържаха трудни за набавяне вещи от първа необходимост за агенти в чужда държава – пари в брой, кодирани СИМ-карти, мобилни телефони, шперцове, лекарства и бинтове, подслушвателни устройства, белезници, електрошок, флако-

ни със сълзотворен газ, сгъваем нож, инструменти, устройство за нощно виждане, оръжие, заглушител, заредени пълнители, резервни амуниции и още няколко дреболии.

Харват свали възглавниците на другото канапе, отмести дъската под тях и извади дълга метална кутия. Набра кода, светна зелена лампичка и електронната ключалка на кутията щракна.

Той отвори капака. И без да чува тежките стъпки на стрелците да отекват в преддверието, знаеше, че не разполага с много време. Съдейки по заглушителите на оръжията им и по факта, че бяха открили строго секретното им убежище, нападателите им бяха професионалисти.

Освен това не се намираха в някое парижко гето, където изстрелите и насилието остават незабелязани. Дори пистолетите със заглушител издават много характерен и отчетлив звук. Съседите вероятно вече се бяха обадили в полицията. Стрелците щяха да побързат да си свършат работата и да се измъкнат от сградата. Налагаше се да действа бързо.

С разтуптяно сърце той грабна 45-калибровия глок и завинти заглушителя върху цевта. Зареди пълнителя, напъха два резервни в джоба си и взе няколко пръскалки.

Единствените включени лампи бяха в дневната и той ги изключи. Трябваше да се възползва от всяко предимство.

Надникна в тъмния коридор и зърна тялото на Райли на пода. Лежеше точно там, където беше паднала. Удари върха на флакона в бедрото си и го хвърли в коридора.

Той се търкулна и започна да съска, изпусвайки облак лютив газ във въздуха. Нямахше да попречи на професионален убиец да нахлуе в апартамента, но едва ли бяха подготвени за такова посрещане. Всеки, обучен да прониква в затворени пространства, очакваше мебели-

ровка и други подобни препятствия, както и въоръжена съпротива, но до сълзотворен газ се прибегваше на открито и тъкмо затова Харват реши да го използва.

Истинските професионалисти знаеха как да се придвижват през облаци сълзотворен газ, но въпреки това усещането беше противно – лигавиците набъбваха, очите започваха да сълзят, а от устата потичаше слюнка. Дробовете боляха, сякаш си вдишал хиляди иглички. На всичкото отгоре очите горяха и зрението се влошаваше. Точно на това разчиташе Харват. Сега можеше да се съсредоточи върху задната врата.

Нямаше убежища само с по един вход и изход. Всички трябваше да разполагат поне с по два. Фактът, че нападателите не само бяха открили апартамента, но и започнаха да стрелят едва когато той се появи, му подсказваше, че имаха достъп до прекалено много информация и се бяха подготвили добре. Сигурно знаеха къде се намират всички входове и изходи на сградата и следователно имаха значително предимство.

Той идваше за пръв път в това убежище, макар да беше посещавал подобни апартаменти в Париж. Често в по-старите сгради имаше вход за прислугата откъм кухнята.

Ако този апартамент имаше такъв вход, той едва ли беше останал неразкрит. Най-вероятно в момента пред него се събираше друг екип, готов да нахлуе с взлом. Харват не изгуби излишно време в догадки.

Влезе в кухнята, застина неподвижно и се заслуша, оглеждайки стаята. Бледо сияние струеше през френските прозорци. Точно както предполагаше, вратата в отсрещния край на стаята служеше като изход.

Той затаи дъх и стисна по-здраво оръжието. Не чуваше нищо от другата страна на вратата, но не беше необходимо. Усещаше ги. Той беше хищник на върха на хранителната верига. Не беше плячка, а ловец. Някой бе дръзнал да го вземе на мушка, но беше допуснал много, много сериозна грешка.

Придвижи се тихо наляво, отвори шкафа под мивката и го претършува набързо. Намери каквото търсеше. Свали капачката на шишето с веро, промъкна се до вратата и разля течността по пода. Когато шишето се изпразни, той го остави в мивката и излезе от кухнята.

Облакът сълзотворен газ се стелеше като дебела пелена в коридора, но той го усещаше и там, където стоеше. Очите му още не сълзяха, но скоро и това щеше да се случи.

За последен път пое дълбоко дъх, вдигна пистолета и го обзе ледено спокойствие. Очакването щеше да приключи всеки момент.

След пет секунди чу как автоматичният таймер пред входната врата изключва осветлението на стълбите с отчетливо прищракване.

– Едно, хиляда. Две, хиляда – отброи тихо.

Точно преди да стигне до пет, предната и задната врати зейнаха едновременно. Нападателяте шурмуваха апартамента.

3.

Клопките, поставени от Харват, изненадаха и двата отряда.

Двамата, нахлули през кухненската врата, се подхлъзнаха и се строполиха на пода. Харват влезе в кухнята и застреля единия в главата, а другия – в гърба.

Тъкмо излизаше, когато простреляният в гърба вдигна пистолета си и понечи да стреля. Харват изстреля два куршума в главата му и тялото му се отпусна безжизнено.

Харват прилекна до него, отметна сакото му и опря длан в гърдите му. Бронежилетка.

Откъм входната врата долетя приглушен откос. Някой явно беше решил да се увери, че Райли е мъртва.

Знаеше, че не би могъл да я спаси. Дори да беше жива, единствената бърза помощ, която оказваш по време на схватка, е да обстрелваш нападателите. Спреш ли, за да се погрижиш за някого, и двамата ще умрете. Райли беше обучена по същия начин и щеше да направи същото.

Щеше да запази спокойствие и да се съсредоточи върху първостепенната цел – да напусне сградата – дори да са убили партньора ѝ. Това беше професионалният, отговорният начин на действие и Харват разбираше, че точно така трябва да постъпи, но гневът надделя. Избра по-жестока и по-опасна стратегия и нямаше да излезе от тук, докато и последният от нападателите им не умре.

Възползвайки се от предимството на изненадата, той прекоси бързо дневната и тръгна към коридора. Нападателите знаеха, че е в апартамента, но нямаха представа къде точно. Той обаче знаеше къде са и започна да стреля през стената.

На четвъртия изстрел чу как един от мъжете в коридора простена и падна на пода. Партньорът му разбра какво става и започна да обстрелва стената, но Харват вече беше заредил глока с нов пълнител и бе заел нова позиция.

Докато мъжът продължаваше да стреля през стената, Харват се появи като привидение в дъното на коридора. Сълзотворният газ започна да дразни очите му и той побърза да се прицели и да стреля.

Куршумът улучи мъжа в главата и той се строполи мигновено. Харват се обърна към другия, когото беше ранил през стената. Мъжът лежеше на пода, но беше жив. Насочи пистолета си към него, но Харват натисна по-бързо спусъка. Куршумът се заби на няколко сантиметра над бронезилетката на мъжа, улучвайки го право в гърлото.

Оръжието на нападателя изтрополи на пода, а от раната му рiekна кръв. Харват пристъпи напред и го

довърши с куршум между веждите. За всеки случай изстреля още един откос по съучастника му.

С пламнали дробове и просълзени очи Харват се втурна в дневната. Прииска му се да отвори прозореца и да вдиша глътка чист въздух, но знаеше, че не бива. Стрелците вероятно бяха разположили отвън подкрепление – дори снайперист. Затова остана в тъмния апартамент, движейки се далеч от прозорците. В далечината чу вой на приближаващи полицейски сирени.

Намери черна раница „Камълбек“, в която бяха портфейлът, паспортът и личните вещи на Райли. Прибра вътре принадлежностите от комплекта за спешни случаи и закопча ципа.

В дрешника имаше резервни дрехи с различни размери. Харват навлече бързо възшироко сако, за да маскира мускулестата си, едра фигура, и нахлупи бейзболна шапка, за да прикрие косата си. Дегизировката не беше кой знае колко сполучлива, но беше по-добре от нищо.

Метна през рамото раницата на Райли и се върна в коридора, за да направи няколко снимки на Райли, както и на двамата мъртви стрелци, които изглеждаха по на двайсетина година.

Претършува джобовете им, но не откри нищичко. Нападателят носеха само оръжия и резервни пълнители. За свързка им служеха евтини уоки-токита и слушалки – очевидно купени от местен магазин за електроника.

Притиснат от времето, Харват не успя да се сбогува както трябва с Райли. Отиде в кухнята, където претърси по същия начин мъжете на пода. И двамата бяха млади, а джобовете им – празни.

Обикновено наемните убийци бяха по-възрастни, по-опитни. Като се изключи младостта им, всичко останало говореше за прецизен професионализъм.

Харват взе кутия мляко и хавлиена кърпа от кухнята, засне мъжете и запрати още един флакон със

сълзотворен газ към задните стълби. Заслуша се дали отдолу долита шум от стъпки, но не чу нищо. Излезе на площадката на сервизното стълбище и заслиза предпазливо.

Когато стигна приземния етаж и се отдалечи от сълзотворния газ, той напои хавлията с мляко. Избърса си лицето и косата, за да смекчи ефекта от лютивия облак, хвърли хавлията и си сложи бейзболната шапка.

После извади батерията и СИМ-картата от телефона си и ги пусна в джоба на самото. Свали заглушителя и го прибра. Пъхна пистолета в един от по-големите джобове от дясната му страна, за да му е под ръка и да стреля през плата, ако се наложи. Време беше да излезе навън.

Жилищната сграда, в която се помещаваше убежището, беше част от комплекс с постройки, разположени ветрилообразно около общ двор. Харват прекоси двора и влезе в сервизния коридор на друга сграда, чиято фасада гледаше към друга улица. Имаше само един начин да разбере дали ударният отряд е подсигурил всички изходи.

С лявата си ръка вдигна яката на самото и излезе навън.

Огледа бързо улицата. Мъжете, които търсеше, лесно се разпознаваха — имаха характерно телосложение и характерни жестове. Малцината минувачи по улицата дори не го погледнаха и той пое на север.

Трябваше да напусне незабавно Париж и да се скрие на сигурно място, където да се свърже с Рийд Карлтън, шефа на „Карлтън Груп“, за да го уведоми, че Райли е убита, а убежището им е разкрито.

Сирените на полицейските коли вече буквално го оглушаваха и воят им сякаш долиташе от всички посоки. Не след дълго щяха да отцепят квартала. Харват ускори крачка.

Знаеше, че рано или късно ще проверят охранителните камери. В Париж, както и в Лондон, и в Чикаго,

беше много рисковано да провеждаш тайни операции. В града имаше безброй камери, свързани в обща мрежа и записващи всеки и всичко. С приведена глава и брадичка, пъхната под яката, той се опитваше да избегне обективите.

Вървеше и преценяваше възможностите. Дали да открадне кола? Така обаче щеше да увеличи риска да го заловят. Единственото сигурно беше, че възможно най-бързо и незабелязано трябва да напусне Париж, а после и Франция. Най-добрият начин беше да пътува с влак.

Седемте гари в Париж обслужваха и вътрешни, и международни маршрути, но Харват още не беше решил накъде да замине.

Знаеше, че засега трябва да остане в Европейския съюз. Имаше фалшив италиански паспорт, но прекосеше ли границата на Съюза, щяха да го подложат на митническа проверка. Заради съдържанието на раницата на Райли обаче не биваше да рискува.

Трябваше да избере място, където да му помогнат. Ала докато не разбере какво става, човекът, към когото щеше да се обърне за помощ, трябваше да е възможно най-необвързан с професионалния му живот. Така щеше да затрудни евентуалните преследвачи.

Докато заобикаляше гробището в Монпарнас, той запрехвърля наум хората, на които може да се довери. Монпарнаската гара беше най-близо. От нея тръгваха влакове за Западна и Югозападна Франция. Оттам би могъл да замине за Испания и за страната на баските, където имаше към кого да се обърне. Но дали толкова късно през нощта щеше да намери влак от Монпарнас?

Реши да заложи на Гар д'Остерлиз, откъдето имаше директни влакове до Испания.

Когато наближи улица „Боасонад“, взе такси и каза на шофьора да го откара до Лионската гара, която се намиреше на другия бряг на реката. Там си купи билет

за първа класа на високоскоростния влак до Лион. Когато касиерката му поиска документ, той ѝ представи американския си паспорт. Не възнамеряваше да пътува до Лион, но колкото повече грешни следи оставеше, толкова по-добре.

Излезе от гарата и извърши обходна маневра, за да се увери, че не го следят. После прекоси Сена и влезе в Гар д'Остерлиз.

В разписанието имаше нощен влак до Андай – град във френска Баския край испанската граница. Това беше най-бързият и най-пряк маршрут. Харват си купи билет за втора класа и плати в брой. Беше приготвил италианския паспорт за всеки случай, но касиерката не го поиска.

След като се сдоби с билета, му оставаше само да не се набива на очи, докато дойде време да отпътува. В 23:06, пет минути преди влакът да потегли, той се качи във вагона. Затвори очи едва когато влакът се отдалечи от парижките покрайнини. Но дори тогава само се преструваше на заспал. Случилото се не му даваше мира. Беше твърде непонятно. Напрягаше се да сглоби парченцата от мозайката и да обмисли следващите ходове.

Искаше да се свърже с шефа си, но знаеше, че трябва да спазва правилата. Те бяха ясни – в такива ситуации не биваше да установява контакт, преди да се е добрал до сигурно място. Дори тогава трябваше да действа изключително предпазливо.

Съзнанието му преповтаряше сцените от парижкото убежище. Не искаше да повярва, че Райли, която постепенно беше започнал да опознава отвъд професионалната им връзка, е мъртва. Беше покрусен.

Как, по дяволите, се беше случило? Само колегите им знаеха за съществуването на убежището. Това беше едва първият от десетките въпроси, които си задаваше. Дойде в Париж по поръчение на Карлтън. Инструктираха го да отиде в убежището, щом изпълни задачата.